

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Viktora Kučery a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Jakuba Camrdy v právní věci žalobce: **D. L.**, zast. Mgr. Vítem Hrnčíříkem, LL.M., Ph.D., advokátem se sídlem Šrobárova 2002/40, Praha, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 81/11, Praha, **za účasti** osob zúčastněných na řízení: I) DRACO BROS, s. r. o., se sídlem Ke stráni 2278, Brandýs nad Labem – Stará Boleslav, zast. Mgr. Tomášem Krutákem, advokátem se sídlem Revoluční 724/7, Praha, II) CETIN a. s., se sídlem Českomoravská 2510/19, Praha, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 23. 6. 2021, č. j. 51 A 65/2020 - 138, o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

Návrh žalobce na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti **se z a m í t á .**

O d ů v o d n ě n í :

[1] Kasační stížností napadá žalobce (dále jen „stěžovatel“) v záhlaví označené usnesení Krajského soudu v Praze (dále jen „krajský soud“), kterým krajský soud odmítl jako opožděnou jeho žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 3. 2020, č. j. 031167/2020/KUSK. Tímto rozhodnutím žalovaný zamítl stěžovatelovo odvolání a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Brandýs nad Labem – Stará Boleslav (dále jen „stavební úřad“) ze dne 7. 11. 2019, č. j. MÚBNLSB-OSÚÚPPP-115145/2019-JANPA, kterým stavební úřad na žádost osoby zúčastněné na řízení I) vydal dodatečné stavební povolení na stavbu „polyfunkčního domu“ na pozemku p. č. st. X, v katastrálním území B. Stěžovatel je vlastníkem sousedního pozemku, na němž stojí jeho budova.

[2] Na předmětném pozemku (p. č. X, v katastrálním území B.) dříve stála budova pouze s přízemním patrem. Osoba zúčastněná na řízení I) získala stavební povolení, na jehož základě jí bylo povoleno zvýšit budovu o dvě nadzemní podlaží. Proti tomuto rozhodnutí stěžovatel nebrojil. Následně osoba zúčastněná na řízení I) v rozporu se stavebním povolením původní budovu zbourala a zahájila stavbu, v důsledku čehož ji stavební úřad vyzval k zastavení stavebních prací a zahájil řízení o odstranění stavby. Osoba zúčastněná na řízení I) však požádala o dodatečné stavební povolení. Stavební úřad vydal výše uvedené dodatečné stavební povolení, kterým povolil stavbu na stejném místě a o stejných rozměrech jako v původním stavebním povolení s tím rozdílem, že nyní bylo povoleno postavit i nové přízemní podlaží.

[3] Společně s kasační stížností podal stěžovatel také návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti podle § 107 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“ nebo „soudní řád správní“). Co se týče důvodů pro přiznání odkladného účinku, stěžovatel odkázal na obsah své kasační stížnosti. V té namítal,

že mu žalovaný nesprávně doručoval veřejnou vyhláškou, ačkoliv měl být podle svého názoru hlavním účastníkem řízení. Dále namítal, že správní orgány při svém rozhodování nerespektovaly hmotněprávní normy stavebního práva. Konkrétně neměly být dodrženy minimální odstupové vzdálenosti [mezi budovami stěžovatele a osoby zúčastněné na řízení I) má být pouze 4,378 m], v důsledku čehož nebudou dodrženy normy ohledně dostatečného oslunění stěžovatelovy budovy či požární bezpečnosti. Stavební úřad rovněž pochybil, když neposoudil dopady záměru na statiku stěžovatelovy budovy, která již byla zahájenou stavbou narušena a hrozí i její další poškozování. Ačkoliv je podle schválené projektové dokumentace odstupová vzdálenost více než 4 metry, nedodržuje osoba zúčastněná na řízení I) ani tuto vzdálenost – v době podání žaloby (nikoliv kasační stížnosti) prováděla výkopové práce pomocí těžké techniky ve vzdálenosti 2,5-3 m. Osoba zúčastněná na řízení I) navíc nedodržela své povinnosti ani v rámci stavebního řízení, neboť v místě stavby nevyvěsila oznámení o záměru. Podle stěžovatele stojí veřejný zájem na straně řádného vedení správního řízení, a proto je přiznání odkladného účinku s veřejným zájmem zcela v souladu. Zrušení dodatečného stavebního povolení v řádu měsíců od podání kasační stížnosti, když již v současnosti je stavba skoro dokončena, by již bylo pouze akademickou záležitostí, neboť možnost skutečného odstranění stavby po případném řízení o jejím odstranění je v České republice zcela iluzorní.

[4] Žalovaný se k návrhu na přiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti nevyjádřil.

[5] Osoba zúčastněná na řízení I) ve vyjádření k návrhu na přiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti poukázala na to, že krajský soud již dva obdobné návrhy v řízení o žalobě zamítl. S argumentací krajského soudu v usneseních, kterými žalobě nebyl přiznán odkladný účinek, se plně ztotožnila. Dále odkázala na svá vyjádření, která učinila v řízení o žalobě. Z nich především vyplývá, že by přiznání odkladného účinku představovalo zásadní dopad do její právní jistoty. V jeho důsledku by musela na předem neurčenou dobu veškeré práce pozastavit, což by však vzhledem k sankčním ujednáním s jejími subdodavateli zapříčinilo citelnou majetkovou újmu.

[6] Osoba zúčastněná na řízení II) se k návrhu na přiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti nevyjádřila.

[7] Nejvyšší správní soud po zhodnocení důvodů uváděných stěžovatelem dospěl k závěru, že podmínky pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti podle § 73 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 107 s. ř. s. nejsou naplněny.

[8] Podle § 107 s. ř. s. nemá kasační stížnost odkladný účinek. Odkladný účinek lze kasační stížnosti na návrh přiznat za splnění tří podmínek: (1) výkon nebo jiné právní následky musejí pro stěžovatele znamenat újmu, (2) újma musí být pro stěžovatele nepoměrně větší, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a (3) přiznání odkladného účinku nesmí být v rozporu s důležitým veřejným zájmem (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 7. 2015, č. j. 10 Ads 99/2014 - 58, č. 3270/2015 Sb. NSS). Povinnost tvrdit a osvědčit hrozbu újmy přitom tíží stěžovatele (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 2. 2012, č. j. 1 As 27/2012 - 32). Žádost o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti musí být proto dostatečně individualizovaná a podepřená konkrétními důkazy (srov. usnesení ze dne 30. 1. 2012, č. j. 8 As 65/2011 - 74), přičemž stěžovatelem tvrzená a prokazovaná újma musí být závažná a reálná, nikoli pouze hypotetická a bagatelní (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 10. 2017, č. j. 9 Afs 275/2017 - 20).

[9] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval naplněním první z uvedených podmínek, tedy existencí újmy na straně stěžovatele. Předně je třeba upozornit, že stěžovatel toliko odkázal

pokračování

na jednotlivé námitky kasační stížnosti, ve které jen obecně popisuje, jak se napadená rozhodnutí projevila v jeho právní sféře. Nejvyššímu správnímu soudu proto nezbyvá než se návrhem zabývat v obdobně obecné rovině. Soud totiž není povinen ani oprávněn domýšlet argumenty za stěžovatele. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by roli advokáta. Je zcela zřejmé, že pro účely posouzení důvodnosti návrhu nemohou obstát jeho tvrzení, že byl zkrácen na svých právech nesprávným doručováním a že osoba zúčastněná na řízení I) pochybila, pokud na místě stavby neinformovala o svém záměru. Z takových tvrzení nelze ani dovodit žádnou konkrétní vážnou újmu, kterou by bylo možno odvrátit přiznáním odkladného účinku. Jedná se totiž o procesní pochybení, které se do stěžovatelových hmotných práv promítají toliko zprostředkovaně.

[10] Z ostatních tvrzení již vyplývá alespoň v základních rysech myslitelná konkrétní újma, kterou může Nejvyšší správní soud posoudit. Nedodržení právními předpisy stanovené odstupové vzdálenosti stěžovateli údajně způsobuje újmu tím, že klesne oslunění jeho budovy a že též vzhledem k nedodržení požárně-technických norem bude hrozit větší riziko požáru. Svá tvrzení dokládá několika fotografiemi. Z těch však je patrné pouze to, že je předmětná stavba vyšší než stěžovatelova budova a obě budovy jsou k sobě relativně blízko, což odpovídá i dodatečnému stavebnímu povolení. Nelze ovšem seznat, jakou mírou se v důsledku realizace předmětné stavby sníží oslunění stěžovatelovy budovy – zda se proslunění sníží pod právními předpisy určené limity, popř. zda nebylo proslunění v rozporu s těmito předpisy již před zahájením realizace předmětné stavby. Rovněž z předložených fotografií nelze seznat nedostatečnost protipožárních opatření. Naopak, ve správním spise jsou založena souhlasná stanoviska správních orgánů včetně Krajské hygienické stanice Středočeského kraje a Hasičského záchranného sboru Středočeského kraje. Nadto je s podivem, že se stěžovatel obává nedostatečnosti protipožárních opatření z důvodu blízkosti stavby, když ve stejné vzdálenosti stála původní stavba, kterou osoba zúčastněná na řízení I) odstranila.

[11] Co se týče tvrzené absence posouzení dopadů stavby na statiku stěžovatelovy budovy, Nejvyšší správní soud konstatuje, že odkladný účinek by mohl kasační stížností přiznat pouze v případě, že by zřetelně hrozila újma (např. rozsáhlé poškození stěžovatelovy budovy), nikoliv pouze proto, že se otázkou stavební úřad nezabýval dle stěžovatelových představ. I k prokázání tohoto tvrzení stěžovatel přiložil pouze fotografie. Z těch není patrné, že by osoba zúčastněná na řízení I) prováděla výkopové práce ve vzdálenosti necelých tří metrů, jak stěžovatel tvrdil. Na některých fotografiích (založených ve spise krajského soudu) jsou patrné praskliny na stěnách stěžovatelovy budovy. Z ničeho však nevyplývá, že vznikly v důsledku prací na sousedním pozemku. Není ani zřejmé, kdy byly fotografie pořízeny a zda nebyly praskliny na stěnách stěžovatelovy budovy přítomny již dříve. Zároveň se nejedná o poškození, které by na první pohled indikovalo možnost vzniku rozsáhlých škod (např. zhroucení budovy). Samy o sobě tyto praskliny nepředstavují závažnou újmu, pro kterou by mohl být odkladný účinek přiznán.

[12] Kromě toho má Nejvyšší správní soud pochybnosti o tom, jak aktuální je hrozba poškození budovy vlivem nesprávného či absentujícího posouzení statiky. I v kasační stížnosti totiž stěžovatel uvádí, že osoba zúčastněná na řízení I) prováděla výkopové práce pomocí těžké techniky v době podání žaloby (10. 6. 2020), tedy více než rok před podáním kasační stížnosti. Dále ovšem stěžovatel tvrdí, že v době podání kasační stížnosti již byla předmětná stavba takřka dokončena a z aktuálních fotografií ani nevyplývá, že by výkopové práce stále pokračovaly. Hrozba újmy, která již pominula, nemůže být důvodem pro přiznání odkladného účinku.

[13] Stěžovatel dále tvrdí, že bude-li dodatečné stavební povolení zrušeno za několik měsíců, nebude již možno stavbu odstranit, neboť takový postup je v České republice iluzorní. Toto tvrzení je však spekulativní a ničím nepodložené. Navíc, pokud by zdejší soud na takovou

argumentaci přistoupil, přiznání odkladného účinku by postrádalo smyslu – předmětná stavba je již takřka dokončena, jak uvádí a fotografiemi dokládá sám stěžovatel. I kdyby tedy odkladný účinek kasační stížnosti byl přiznán, stále by musela být následně takřka dokončená budova odstraněna, což je však podle stěžovatele v podstatě nemyslitelné.

[14] Lze tedy shrnout, že ta ze stěžovatelových tvrzení o hrozící újmě, která lze považovat i navzdory jejich obecnosti za relevantní, nejsou dostatečně podložena. Na základě předložených podkladů nemůže Nejvyšší správní soud dospět k závěru, že stěžovatelově budově hrozí požár, zhroucení, jiné rozsáhlé poškození či přílišné snížení proslunění. Přestože tedy stěžovatel ve zcela elementární rovině splnil povinnost tvrzení, důkazní břemeno ve vztahu k těmto tvrzením neunesl.

[15] Ačkoliv Nejvyšší správní soud nemá za splněnou již první z podmínek pro přiznání odkladného účinku, považuje za vhodné zdůraznit, že proti stěžovatelovým zájmům stojí zájmy osoby zúčastněné na řízení I), která by v důsledku přiznání odkladného účinku musela pozastavit práce na předmětné stavbě, přičemž celkové výdaje na realizaci záměru odhadovala při řízení o dodatečném povolení stavby na 25 000 000 Kč – přitom pro přiznání odkladného účinku by musel stěžovatel též doložit, že jemu hrozící újma je nepoměrně vyšší než újma hrozící osobě zúčastněné na řízení I). V tomto směru však stěžovatel nic konkrétního neuvedl, a není tak ani zřejmé, proč by měla újma jemu hrozící v důsledku realizace stavby převyšovat újmu, kterou by kvůli pozastavení prací utrpěla osoba zúčastněná na řízení I), natož že by újma hrozící stěžovateli byla *nepoměrně* větší, jak pro přiznání odkladného účinku požaduje soudní řád správní.

[16] Již pouze pro úplnost Nejvyšší správní soud konstatuje, že žalovaný, který je jakožto orgán veřejné správy v řízení o odkladném účinku povinen zajišťovat ochranu veřejného zájmu, se k návrhu na přiznání odkladného účinku nevyjádřil a hrozba negativních dopadů jeho případného přiznání do veřejného zájmu nevyplývá ani z obsahu spisu. To již ovšem s ohledem na nesplnění první podmínky pro přiznání odkladného účinku na posouzení návrhu nemůže mít vliv.

[17] Z uvedených důvodů tedy Nejvyšší správní soud podle § 107 ve spojení s § 73 odst. 2 až 4 s. ř. s. návrh stěžovatele na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti zamítl.

[18] Usnesení o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je pouze dočasné povahy, proto z něj nelze dovozovat jakékoli závěry ohledně toho, jak bude meritorně rozhodnuto o samotné kasační stížnosti.

P o u č e n í :

Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 25. srpna 2021

JUDr. Viktor Kučera
předseda senátu